

Daniels bok - nummer ett hundre og femtisju

Å avdekke den profetiske symbolikken omkring Kyros i Daniels bok

Jeff Pippenger

2024-03-25

I vers én i kapittel ti får vi vite at det var Kyros' tredje år, men i kapittel én får vi vite at Daniel bare levde, eller fortsatte, inntil Kyros' første år.

Og Daniel ble værende helt til kong Kyros' første regjeringsår. Daniel 1:21.

I to år hadde Kyros i det vesentlige vært medregent sammen med mederen Darius; derfor var det hans tredje år, men det var også hans første år.

I Kyros', Persias konges, tredje regjeringsår ble et ord åpenbart for Daniel, han som ble kalt Beltsasar; og ordet var sant, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og hadde innsikt i synet. Daniel 10,1.

Profetisk blir Kyros introdusert i Daniels første og siste syner. Daniel kapittel én, slik det allerede er framholdt i tidligere artikler, representerer den første engelen i Åpenbaringen kapittel fjorten. Når den første engelen blir identifisert i profetien, besitter den alle de profetiske kjennetegnene til alle de tre englene i Åpenbaringen fjorten. De tre trinnene i det evige evangelium, representert i den første engelen, er: «frykt Gud», «gi ham ære», for «hans domstime er kommet.»

Fordi Daniel og de tre verdige «fryktet Gud», valgte de å avvise Babylons kosthold og forbli vegetarianere. I den synlige prøven som fulgte, «æret Gud» Daniel og de tre verdige ham ved sitt sunne utseende, i kontrast til dem som spiste den babylonske kosten. Etter tre år kom «dommens time», da Nebukadnesar prøvde dem og fant at de var ti ganger visere enn alle de babylonske vismennene.

De tre trinnene i det evige evangelium er også fremstilt i det siste kapitlet i Daniel som den prosess hvorved kunnskapens økning rensar, gjør hvit og prøver dem som holdes ansvarlige for det lys som blir åpnet ved endens tid. I det første kapitlet i Daniel, likesom i det siste, blir de tre trinnene til den første engel, som innbefatter alle de tre englene, identifisert. Fordi kapittel én er den første engels evige evangelium, fremstiller kapittel to i Daniel den andre engel i Åpenbaringen fjorten, hvor prøven om dyrets bilde eller Kristi bilde er fremstilt, slik den var i den andre prøven i de tre trinnene i kapittel én.

Fordi Daniels bok kapittel én og to fremstiller den første og den andre engel i Åpenbaringen fjorten, fremstiller kapittel tre og prøven på Durasletten den tredje engels budskap, med dets advarsel mot å ta imot dyrets merke. I Daniels bok kapittel én nevnes Kyros' første år, og i kapittel ti, som er Daniels siste syn, fremstilles Kyros ved sitt tredje år; men vi vet at dette tredje år er hans første år, for Daniel levde bare til Kyros' første år.

Kyros er derfor et symbol på et første år som rommer tre år. Han er et symbol på den første engels budskap. Kyros' første år omtales i det siste verset i Daniels første syn, og deretter igjen i det første verset i Daniels siste syn. Det er viktig å erkjenne den profetiske symbolikken i Kyros, og vi fastslår først at han representerer den første engels budskap. Dette kan profetisk påvises ved det forhold at Daniel identifiserer hans tredje år som hans første, men enda viktigere blir det identifisert ved det første dekretet som han utstedte.

Den kamp Gabriel førte med Persias konger i kapittel ti, gjaldt å bringe Kyros til det punkt hvor han ville fullbyrde og kunngjøre det første av tre dekreter, som ville tillate jødene å vende tilbake og gjenoppbygge Jerusalem og tempelet. Det tredje dekretet skulle markere begynnelsen på profetien om de to tusen tre hundre år, som endte da den tredje engel ankom den 22. oktober 1844. Det tredje dekretet representerte den tredje engel, og derfor representerte Kyros' første dekret den første engels ankomst i 1798. Kyros representerer den første engel, og av denne grunn representerte hans første år i Daniels bok tre år.

Kyros representerer derfor «endens tid», for det var da den første engelen (Kyros) ankom i 1798, at «endens tid» kom, og Daniels bok ble åpnet. Navnet Kyros antas å være avledet av det gammelpersiske ordet «Kūruš», som betyr «sol», kombinert med det elamittiske ordet «kursh», som betyr «trone», noe som peker på en forbindelse til kongelig myndighet eller kongedømme. Jesaja omtaler også disse kjennetegnene ved Kyros.

som sier om Kyros: Han er min hyrde, og han skal fullføre alt det som er min vilje, idet han sier om Jerusalem: Du skal bli bygget opp; og om templet: Din grunnvoll skal bli lagt. Så sier Herren til sin salvede, til Kyros, hvis høyre hånd jeg har grepet for å legge folkeslag under ham; og jeg vil løse kongers belter, for å åpne de tofløyede porter foran ham; og portene skal ikke være stengt. Jeg vil gå foran deg og jevne de krumme steder; kobberporter vil jeg slå i stykker og jernbommer vil jeg hogge over. Og jeg vil gi deg mørkets skatter og skjulte rikdommer på hemmelige steder, for at du skal kjenne at jeg er Herren, som kaller deg ved navn, Israels Gud. For min tjener Jakobs skyld og Israels, min utvalgte skyld, har jeg kalt deg ved ditt navn; jeg gav deg hedersnavn, skjønt du ikke kjente meg. Jeg er Herren, og det er ingen annen; det finnes ingen Gud foruten meg. Jeg utrustet deg, skjønt du ikke kjente meg, for at de skal vite fra solens oppgang og fra vest at det er ingen foruten meg. Jeg er Herren, og det er ingen annen. Jesaja 44:28–45:6.

Kyros var et forbilde på Kristus, for han var Herrens «salvede» og ble kalt Guds «hyrde», han som bygger Jerusalem og legger grunnvollen til templet. Han er den som er forbundet med åpningen av de lukkede porter, slik Kristus er Han som åpner, og ingen lukker, og lukker, og ingen åpner. Og Kyros blir gitt «mørkets skatter og skjulte rikdommer på hemmelige steder». Kyros oppfyller flere kjennemerker på reformatoriske bevegelsers linje.

Han markerer endetiden, når den første engel ankommer, når Daniels bok blir åpnet og det da skjer en økning i kunnskap som kommer fra «mørkets skatter og skjulte rikdommer på hemmelige steder». Disse «mørkets skatter og skjulte rikdommer på hemmelige steder» utgjør «grunnvollen» som blir «bygd», og «tempelet» som skal bli «lagt». Kristus, som ble forutbildet ved Kyros, er Herrens «salvede», slik Kristus ble salvet ved sin dåp. Kyros er derfor ikke bare den første

engelens ankomst, han er også den andre engelen som gir kraft til den første engelen når den stiger ned, slik Den Hellige Ånd steg ned da Kristus ble salvet. Den 22. oktober 1844 åpnet Kristus døren eller «porten» inn til Det Aller Helligste, en port som hadde vært stengt. Kyros markerer også den tredje engelens ankomst.

Kyros er den første engel, og den første engel besitter alle elementene av alle de tre englene. Kyros er endetiden i 1798, da den første engelen ankom. Kyros representerer 11. august 1840, da den første engelens budskap ble gitt kraft (salvet). Han representerer arbeidet med å legge grunnvollene, slik dette fremstilles ved utarbeidelsen av 1843-kartet i mai 1842. Han representerer byggingen av templet, idet de to klassene ble atskilt ved den første skuffelsen den 19. april 1844, og han representerer den andre atskillelsen ved den store skuffelsen den 22. oktober 1844.

Alle reformbevegelsens veimerker hos millerittene ble forebildet ved Kyros, og derfor forebilder også disse veimerkene veimerkene for de hundre og førtifiretusens bevegelse. Millerittbevegelsen ble forutgått av de tegn som Kristus identifiserte som dem som ville gå forut for millerittenes historie.

«Profetien forutsier ikke bare måten og hensikten med Kristi komme på, men fremsetter også tegn hvorved mennesker skal vite når det er nær. Jesus sa: 'Det skal være tegn i sol og måne og stjerner.' Lukas 21:25. 'Solen skal formørkes, og månen skal ikke gi sitt skinn, og stjernene skal falle fra himmelen, og kreftene i himlene skal røkkes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i skyene med stor kraft og herlighet.' Markus 13:24–26. Åpenbareren beskriver slik det første av de tegn som skal gå forut for det annet komme: 'Det ble et stort jordskjelv; og solen ble svart som sekk av hår, og hele månen ble som blod.' Åpenbaringen 6:12.»

«Disse tegnene ble bevitnet før det nittende århundres begynnelse. Til oppfyllelse av denne profetien inntraff det i året 1755 det mest fryktelige jordskjelv som noensinne er blitt nedtegnet.» The Great Controversy, 304.

Tegnene som varslet det annet komme, begynte kort tid før 1798, i 1755. 1798 var avslutningen på det åndelige Israels fangenskap i det åndelige Babylon, som Søster White lærer var et forbilde på det bokstavelige Israels bokstavelige fangenskap i det bokstavelige Babylon, hvilket tok slutt ved utgangen av de sytti årene i fangenskap, da Kyros drog inn gjennom de åpne portene og inntok Babylon og drepte Belsasar.

«I dag står Guds menighet fritt til å føre den guddommelige planen for frelsen av en fortapt menneskeslekt fram til fullendelse. I mange århundrer led Guds folk under innskrenkning av sine friheter. Forkynnelsen av evangeliet i dets renhet var forbudt, og de strengeste straffer ble ilagt dem som våget å være ulydige mot menneskers påbud. Som en følge av dette lå Herrens store moralske vingård nesten helt uopptatt. Folket ble berøvet lyset fra Guds ord. Villfarelsens og overtroens mørke truet med å utslette kunnskapen om den sanne religion. Guds menighet på jorden var i sannhet i fangenskap gjennom denne lange perioden med ubarmhjertig forfølgelse, likesom Israels barn ble holdt fanget i Babylon under landflyktighetens tid.» Prophets and Kings, 714.

Slutten på de sytti årene i Babylon var et forbilde på 1798, og det var tegn som gikk forut for 1798, og som kunngjorde at Kristi gjenkomst var nær forestående.

«Ankomsten av Kyros' hær foran Babylons murer var for jødene et tegn på at deres utfrielse fra fangenskapet nærmet seg. Mer enn et århundre før Kyros' fødsel hadde Inspirasjonen nevnt ham ved navn og latt nedtegne det konkrete verk han skulle utføre ved å innta byen Babylon uforvarende og berede veien for frigivelsen av fangenskapets barn.» Prophets and Kings, 551.

Kyros var også et forbilde på de tegn som gikk forut for 1798. Historikerne er nokså vage når det gjelder Dareios' og Kyros' styre, men Guds Ord er klart. Det medisk-persiske riket fulgte etter Babylons rike, og den første kongen i Medo-Persia var Dareios, skjønt det var hans nevø Kyros som var den hærføreren som inntok Babylon den natten Belsasar holdt sin siste fest. Både Kyros og Dareios er forbilder på tiden ved slutten av de sytti års fangenskap, som representerer endetiden i 1798, og som også er et forbilde på endetiden i 1989.

Endens tid i Moses' historie ble markert ved fødslene til Aron og Moses, med tre års mellomrom. Denne historien var et mest fullkomment forbilde på Kristi historie, og endens tid i den historien ble markert ved Johannes' fødsel, og seks måneder senere fødselen til hans slektning Jesus. Endens tid har to veimerker, og både Darius og Kyros markerer avslutningen på fangenskapet på sytti år, som var et forbilde på avslutningen av fangenskapet på ett tusen to hundre og seksti år. Det dødelige såret på det pavelige dyret i 1798 ble året etter fulgt av døden til den som hadde ridd på og hersket over dette dyret. I 1989 var både Reagan og Bush den første presidenter.

Kyros markerer tegnene som kunngjør den kommende endetid, og han markerer endetiden. Han markerer kunnskapens tiltagende vekst og bemyndigelsen av det første budskap når en engel stiger ned, og han markerer det verk som da tas opp i å legge grunnvollene, verket med å bygge templet, og den tredje engels ankomst når Paktens Budbærer plutselig kommer til sitt tempel.

I perserkongen Kyros' tredje år ble et ord åpenbart for Daniel, han som ble kalt Beltsasar; og ordet var sant, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og fikk innsikt i synet. I de dager sørget jeg, Daniel, i tre fulle uker. Jeg åt ikke noe kostelig brød, og verken kjøtt eller vin kom i min munn, og jeg salvet meg ikke i det hele tatt før tre hele uker var til ende. Og på den tjuefjerde dag i den første måned, da jeg var ved bredden av den store elv, den som er Hiddekel. Daniel 10:1–4.

Symbolene Kyros og Beltsasar representerer en bestemt profetisk historie i de siste dager. Symbolet Beltsasar underretter oss om at folket som blir representert, er de hundre og førtifire tusen, som er den siste generasjon av paktsfolket. De er plassert i den profetiske historien som er representert ved Kyros, som representerer historien som gikk forut for 1798, og 1989, og 11. september 2001, for Kyros representerer alle disse veimerkene. Han representerer også skuffelsen den 18. juli 2020, og til og med den snart kommende søndagsloven i De forente stater. Nøkkelen til å fastslå hvor Daniels siste syn profetisk er plassert, blir fastslått ut fra det Daniel vet.

I vers ett har Daniel (Beltsassar) forståelse av både «tingen» og «synet». «Tingen» er det hebraiske ordet «dabar», som betyr «ord», og det brukes av Gabriel til å representere «chazon»-synet om de to tusen fem hundre og tjue år («sju tider»). «Synet» i vers ett, som Daniel forstår, er

«mareh»-synet om de to tusen tre hundre år. Guds paktsfolk i de siste dager forstod ikke «sju tider» ved endetiden i 1989. De forstod ikke «sju tider» før etter 11. september 2001, så Daniel må befinne seg i tiden for den profetiske reformbevegelsen representert ved Kyros etter 11. september 2001, for Daniel, som representerer den endelige profetiske bevegelsen, forstår både «tingen» og «synet».

Daniel blir fremstilt som værende i en tjuen dagers sørgeperiode. «I de dager» av sorg kom Daniel til å forstå «tingen», og han fikk også forståelse av «synet». Sannheten som var representert ved «tingen», ble åpenbart for Daniel i sørgedagene. Guds folk blir fremstilt som «sørgende» i reformlinjene like før Midnattsropet. Sorgen er fremstilt ved at Marta og Maria sørger over Lasarus, like før det triumferende inntog. Den ble illustrert ved mismotet etter den første skuffelsen i millerittisk historie, slik det kom til uttrykk hos Jeremia.

Dine ord ble funnet, og jeg åt dem, og ditt ord ble for meg mitt hjertes fryd og glede; for jeg er kalt ved ditt navn, Herre, herskarenes Gud. Jeg satt ikke i spotternes forsamling og frydet meg ikke; jeg satt alene på grunn av din hånd, for du har fylt meg med harme. Hvorfor er min smerte vedvarende, og mitt sår uhelbredelig, siden det nekter å leges? Vil du da være for meg som en løgnaktig bekk, som vann som svikter? Jeremia 15:16–18.

Jeremia «gledet seg» ikke, slik innbyggerne i Sodoma og Egypt gjorde i Åpenbaringen kapittel elleve, over de to vitnenes død. Å «ikke glede seg» er å sørge. Beltesasars sorg identifiserer den sorgen som er forbundet med de to vitnenes død. Den 18. juli 2020 og den 3. november 2020 ble de to vitnene til det sanne protestantiske hornet og jorddyrets republikanske horn drept i gatene i Sodoma og Egypt, hvor også vår Herre ble korsfestet. Da vår Herre ble korsfestet, begynte Hans disipler å sørge. Disse to vitnene ble i Åpenbaringen kapittel elleve fremstilt som Moses og Elia.

Det finnes fem henvisninger til Kristus som Mikael i Skriftene, tre i Daniels bok, én i Judas brev og en annen i Johannes' åpenbaring. I kapittel ti, som vi nå betrakter, nevnes Mikael to ganger, i vers tretten og tjuen, og deretter igjen i kapittel tolv, vers én. Han identifiseres i Johannes' åpenbaring tolv, vers sju. I Judas brev blir Mikael identifisert som den som oppvekker Moses, som i Johannes' åpenbaring kapittel elleve er et av vitnene som ligger dødt i gaten.

Jeg vil derfor minne dere om dette, enda dere en gang visste det: at Herren, etter å ha frelst folket ut av landet Egypt, siden ødela dem som ikke trodde. Og de engler som ikke bevarte sin opprinnelige stilling, men forlot sin egen bolig, har han holdt i varetekt i evige lenker under mørke til dommen på den store dag. Slik også Sodoma og Gomorra og byene omkring dem, som på samme måte gav seg over til hor og gikk etter fremmed kjød, er satt fram som et eksempel idet de lider straffen i evig ild. På samme måte gjør også disse urene drømmerne kjødet urent, forakter herredømme og spotter høye verdigheter. Men da overengelen Mikael trettet med djevelen og stred om Moses' legeme, våget han ikke å rette en spottende anklage mot ham, men sa: Herren refse deg. Judas 5–9.

I Judas' bok, i sammenhengen med både Sodoma og Egypt, som representerer den store by hvor Moses og Elia blir drept i Åpenbaringen kapittel elleve, oppvekker Kristus, representert ved Mikael, Moses' legeme. Moses og Elia hadde vært døde i tre og en halv symbolske dager i

Åpenbaringen kapittel elleve, og sørgedagene for Beltsassar tar slutt når Mikael stiger ned fra himmelen. Linje på linje identifiserer Daniel kapittel ti, vers én til fire, sørgeperioden som avsluttes når de to vitnene blir oppreist av Mikael.

Vi skal fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Faderen utvalgte Moses og Elia til å være sine sendebud til Kristus, og til å herliggjøre ham med himmelens lys og tale med ham om hans forstående lidelse, fordi de hadde levd på jorden som mennesker; de hadde erfart menneskelig sorg og lidelse og kunne ha medfølelse med Jesu prøvelse i hans jordiske liv. Elia, i sin stilling som profet for Israel, hadde representert Kristus, og hans gjerning hadde i noen grad vært lik Frelserens. Og Moses, som Israels leder, hadde stått i Kristi sted, hatt samfunn med ham og fulgt hans anvisninger; derfor var disse to, blant alle skarene som samlet seg omkring Guds trone, best skikket til å tjene Guds Sønn.»

«Da Moses, opprørt over Israels barns vantro, i vrede slo på klippen og skaffet dem det vann de ropte etter, tok han æren til seg selv; for hans sinn var så opptatt av Israels utakknemlighet og egenrådighet at han unnlot å ære Gud og opphøye hans navn ved å utføre den handling som Han hadde befalt ham å gjøre. Det var Den Allmektiges plan ofte å føre Israels barn inn i trange kår, og så, i deres store nød, utfri dem ved sin makt, for at de skulle erkjenne hans særlige omsorg for dem og herliggjøre hans navn. Men da Moses ga etter for sitt hjertes naturlige impulser, tilegnet han seg den ære som tilkom Gud, kom under Satans makt og ble nektet å komme inn i det lovede land. Dersom Moses hadde holdt stand, ville Herren ha ført ham inn i det lovede land og deretter ha tatt ham opp til himmelen uten at han fikk se døden.»

«Slik gikk det til at Moses gikk gjennom døden, men Guds Sønn steg ned fra himmelen og oppreiste ham før hans legeme hadde sett forråtnelse. Selv om Satan tvistet med Mikael om Moses' legeme og gjorde krav på det som sitt rettmessige bytte, kunne han ikke seire over Guds Sønn; og Moses, med et oppreist og herliggjort legeme, ble båret til himmelens forgårder og var nå en av de to ærede, utsendt av Faderen for å tjene hans Sønn.»

«Ved å tillate seg å bli så overvunnet av søvn, hadde disiplene gått glipp av samtalen mellom de himmelske sendebudene og den herliggjorte Gjenløser. Men idet de plutselig våkner av dyp søvn og ser det opphøyde synet foran seg, blir de fylt av henrykkelse og ærefrykt. Når de betrakter den strålende skikkelsen til sin elskede Mester, blir de nødt til å skjerme øynene med hendene, da de ellers ikke er i stand til å utholde den ubeskrivelige herlighet som omgir hans person, og som utsender lysstråler lik solens. Et kort øyeblikk får disiplene se sin Herre herliggjort og opphøyet for sine øyne, og æret av de strålende vesener som de gjenkjenner som Guds begunstigede.» The Spirit of Prophecy, volume 2, 329, 330.